

глиискитѣ острови. Пжтуването ни презѣ „Ла-Маншѣ“ не бѣше много приятно, защото по това време бѣ паднала гжста мжгла и нищо не се виждаше. Параходѣтѣ бързаше и ние скоро навлѣзохме въ водитѣ на Атлантическия океанѣ. Предѣ насѣ се разстила безкрайно море. Следѣ четиринадесетѣ дневно пжтуване, отѣ трѣгването ни отѣ Норвегия, наближихме „Канарскитѣ острови“. Тукѣ сме всрѣдѣ тропика и топлината е непоносима, особено за такива като менѣ, не свикнали сѣ топлия климатѣ. Параходѣтѣ спрѣ за едно денонощие въ пристанището на гр. Спагмасѣ, кждето мѣстни трѣговци — туземци, размѣняха нѣкакви стоки сѣ управата на нашия параходѣ, а ние — работницитѣ — пжтници накупихме банани, фурми, кокосови орѣхи и др. тропични плодове, сѣ които задоволихме лакомството си.

На другия денѣ напуснахме пристанището на гр. Спагмасѣ и потеглихме за нашата обетована земя — островѣ „Южни Георгии“, на югѣ отѣ континента Южна Америка, всрѣдѣ южния ледовити океанѣ.

Да се описва пжтуването ни презѣ водитѣ на екваториалното море е невѣзможно, защото има нѣщо величествено и тайнствено, което всѣки го чувствува, но което мжчно се подава на описание. Земя вече не видѣхме, а много пжти срѣщахме и отминавахме, сѣ поздравя, разни голѣми презокеански параходи.

Колко пжтувахме презѣ топлитѣ океански води не зная — днитѣ не броехме, но щомѣ навлѣзохме, въ водитѣ на южния ледовити океанѣ, усѣтихме студениятѣ лѣхѣ на полярния вѣтѣрѣ. Въ морскитѣ води виждахме вече голѣми ледени парчета, като малки хѣлмове, отѣ разбити, разтопяващи се ледени планини — айзберги, които не бѣха много приятни за управата на парахода. Едно невнимание и параходѣтѣ можеше да се сблѣска сѣ нѣкоя такава — плаваща планина и да се разбие на кжсове, както това стана преди нѣколко години сѣ голѣмия параходѣ — „Титаникѣ“.

По слабо развѣлнуваната морска повѣрхностѣ се